

κόπως ἔρρεεν ἐκ τῶν πληγῶν του, εἶχε μεταβάλει αὐτόν εἰς πτώμα.

— Θάνατον! Θάνατον! ἐκραύγασαν οἱ τρεῖς ἄνθρωποι πλήρεις ὀργῆς καὶ ἐκδικήσεως.

Ἀλλὰ πάραυτα ὁ Ὀλιβιέρος, ταχύτερος πιθήκου, ἀνέτρεψε τράπεζάν τινα καὶ ἐκρύβη ὀπισθεν αὐτῆς, ἀμυνόμενος ὡς λέων.

— Τί διάβολον! ἐφώνησεν ἔξωθεν ὁ Γραβίλλης, μήπως εἶνε ἀθάνατος αὐτός ὁ ἄθλιος; . . . Πρέπει λοιπὸν νὰ λάβῃ τὴν τιμὴν νὰ δοκιμάσῃ τὸ ξιφὸς μου; . . . Πρέπει . . .

Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ.

Δύο ἱππεῖς, οἵτινες διέδκινον καλπάζοντες τὴν ὁδὸν τὴν ἄγρυσαν εἰς τὴν μονὴν τῶν Μαρμουτιέρων, καὶ τοὺς ὁποίους οἱ κακοῦργοι ἐκεῖνοι δὲν παρετήρησαν, μικροῦ ἐδέησε ν' ἀνατρέψωσιν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τὸν Γραβίλλην ὡς ἐκ τοῦ σκότους καὶ τῆς ταχύτητος, μεθ' ἧς διέβαινον.

Οἱ ἱππεῖς αἰφνης ἀνεχαίτισαν τὴν ὁρμὴν τῶν ἱππῶν τῶν.

Ἦσαν ὁ Ζεβάν καὶ ὁ Μαλκράφτ, οἵτινες, μὴ εὐρόντες εἰς τὴν πόλιν τὸν Ὀλιβιέρον, διηυθύνοντο πρὸς τὴν μονὴν τῶν Μαρμουτιέρων, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι θὰ συναντήσωσιν αὐτόν ἐκεῖ.

— Πιστεύω ὅτι θὰ ἔσπασα κένενα ποδάρι αὐτοῦ τοῦ ἀνοήτου! εἶπεν ὁ Μαλκράφτ.

— Ποῖος πταίει; εἶπεν ὁ Ζεβάν. Ἐπρεπε ν' ἀκούσῃ τὸν κρότον καὶ νὰ φυλαχθῇ. . . Ἀλλὰ, ἐξηκολούθησε, ρίπτων βλέμμα περιέργον εἰς τὰ ἐνδότερα τὴν οἰκίας, μοῦ φαίνεται ὅτι μέσα σκοτώνονται! . . .

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν βαθὺς στεναγμὸς ἠκούσθη.

— Κατάρ! ἀνέκραξεν ὁ Ζεβάν, ἐκεῖ μέσα κῆποιος δολοφονεῖται! . . . Πρέπει νὰ τον βοηθήσωμεν, Μαλκράφτ! . . .

Καὶ ὤρμησαν ἐντὸς τῆς καλύβης.

Δύο φωναὶ ἀντήχησαν συγχρόνως.

— Ὀλιβιέρε!

— Ζεβάν!

Καὶ ὁ ποιητὴς ὤρμησε πρὸς τὸ πλευρὸν τοῦ φίλου του.

— Πρόσεξε καλὰ, ἀδελφέ μου . . . εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος, μόλις δυνάμενος ν' ἀρθρώσῃ λέξιν, εἶμαι . . . πληγωμένος . . .

— ὦ! πτωχέ μου φίλε! . . . εἶπεν ὁ ποιητὴς δακρύων, συγχώρησέ με . . . θὰ σ' ἐκδικηθῶ!

Καὶ ἔστρεψε τὸ βλέμμα του, πλήρες ὀργῆς καὶ ἀγανακτήσεως, πρὸς τοὺς περὶ αὐτὸν στρατιώτας, οἵτινες, ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκίᾳ ταύτῃ ἐπικουρίᾳ, ὠπισθοχώρησαν ἐντρομοί.

— Ἐξαίρετα! εἶπεν ὁ Μαλκράφτ μετὰ τῆς ψυχραιμίας ἐκείνης, ἥτις καθίστα αὐτὸν τρομερὸν κατὰ τοὺς χρόνους τῆς νεότητός του, ἰδοῦ, πῶς ἐνθυμεῖται τις τὰ περασμένα!

— Ἀδελφέ Θεόδημει! . . . ἐφώνησεν εἰς τῶν ἀνθρώπων τοῦ Γραβίλλη, ἐκπλαγεὶς εἰς τὴν θέαν τοῦ μοναχοῦ.

— Μὲ γνωρίζεις, κακοῦργε; εἶπεν ὁ Μαλκράφτ.

— Βεβαιότατα . . . σὰς εἶδον σήμερον

Τὸ πρῶτ' εἰς τὰ δώματα τῆς βασιλίσσης . . . καὶ μ' εἶπον τ' ὄνομά σας.

— Ἄ! εὔγε . . . ἔχεις καλὸν μνημονικόν, φίλε μου! . . . Καλλίτερα νὰ μὴ τὸ ἐμάνθανες . . . ἦτο διὰ κακόν σου . . . Ἰδοῦ . . .

Καί, ταχύτερος κεραυνοῦ, ὁ Μαλκράφτ ὕψωσε τὸ ξιφὸς του καὶ κατήνεγκεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του βαθεῖαν πληγὴν.

Ὁ δυστυχὴς ἔπεσεν ἄπνους.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

ΧΗΡΑ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΓΛΟ-ΚΑΝΑΔΙΚΗ
ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΣΕΒΑΛΙΕ.

Συνέχεια. Ἰδε προηγούμενον φύλλον.

ΙΑ'

Ἐν τούτοις αἱ δέκα πέντε ἡμέραι παρήλθον ταχέως, ὡς πάντα τ' ἀνθρώπινα, καθ' ἃς ἡ δυστυχὴς Ἀντωνέττα δὲν ἠσθάνθη εἰ μὴ σκληρὰς δοκιμασίας. Ἐκτὸς τῆς ἀμφιβολίας, ἣν εἶχεν, ὅτι δὲν θὰ δυνηθῇ ποτε νὰ μεταβάλῃ τὰς ἰδέας τοῦ πατρὸς τῆς, κατετρύχετο καὶ ὑπὸ τῆς τύψεως τοῦ συνειδότος, ὅτι ἠπάτησεν αἰσχροῦς αὐτόν, ὅστις ὑπῆρξε πάντοτε δι' αὐτὴν τοσοῦτον ἀγαθὸς καὶ φιλόστοργος. Ἡ ἀναχώρησις τῆς διὰ Βαλμόν ἦτο δι' αὐτὴν μαρτύριον, ἀλλ' οὐχ ἦττον ἔπρεπε ν' ἀναχωρήσῃ. Οὐδὲν ἐδύνατο νὰ μεταβάλῃ τὴν ἀμετάτρεπτον ἀπόφασίν τῆς.

Ἐπὶ τέλους ἡ ἀποφάσις ἡμέρα ἔφθασε καὶ ἡ κυρία Δ' Ὠλνέ, χάριν τῆς ἐξαδέλφης τῆς, ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ μέγαν χορὸν ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς ἀκριβῶς τὴν παραμονὴν τῆς ἀναχωρήσεώς τῆς.

Φυσικῶ τῷ λόγῳ ἡ Ἀντωνέττα ἐχόρευσε τὸν πρῶτον τετράχορον μετὰ τοῦ Στενφάιλδ.

Κατὰ δὲ τὰ διαλείμματα οἱ δύο σύζυγοι δὲν ἀπεχωρίσθησαν.

— Ὡμίλεις σπουδαίως χθὲς τὸ ἑσπέρας, τῇ εἶπεν αἰφνης ὁ ταγματάρχης, εἰποῦσά μοι ὅτι σοὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ μοι ὀρίσῃς τὸν χρόνον τῆς ἐν τῇ ἐξοχῇ διαμονῆς σου;

Ἡ Ἀντωνέττα δὲν ἀπήντησεν· ἀλλ' ὁ ταγματάρχης, μαντεύσας τοὺς διαλογισμούς τῆς, ἐπανέλαθεν ἀποτόμως·

— Σοὶ λέγω λοιπὸν ὅτι δὲν θ' ἀνεχθῶ ποτέ, ὥστε ἡ ἐκεῖ διαμονή σου νὰ παραταθῇ ἐπὶ πολὺ. Καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ ἔρχωμαι συνεχῶς νὰ σε βλέπω.

— Ἀλλὰ τί θα εἶπῃ ὁ πατήρ μου; ἠρώτησεν ἡ Ἀντωνέττα εἰς ἄκρον τεταραγμένη.

— Δὲν θὰ μάθῃ τίποτε· θ' ἀλλάξω τὸ ὄνομά μου καὶ θὰ κατοικήσω εἰς τὸ πλησιέστερον τῆς Βαλμόν χωρίον, σὺ δὲ χάριν περιπάτου, θὰ ἔρχεσαι νὰ με βλέπῃς.

— Ἀνδρέα, δὲν θὰ τολμήσω ποτέ! Αἱ κακαὶ γλώσσαι τοῦ χωρίου θὰ διακοινώσωσιν ἁμέσως τὰς συνεντεύξεις μας καὶ μετ' ὀλίγον ὅλος ὁ κόσμος, μὴ ἐξαίρουμένου καὶ τοῦ πατρὸς μου, θὰ μάθῃ τὸν ἔρωτά μου.

— Οὕτω λοιπὸν ἀνεῖσαι, Ἀντωνέττα;

Πρόσεξον καλῶς, διότι θὲν θὰ ὑποφέρω τοιαύτην δοκιμασίαν.

— Ἀλλὰ τί θέλεις νὰ πράξω;

Καὶ συγχρόνως προσήλωσεν ἐπ' αὐτοῦ ἱκετευτικῶς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς, οἵτινες ἦσαν πλήρεις δακρύων.

— Πᾶν ὅ,τι δύνασαι νὰ πράξῃς! . . .

Ν' ἀποδείξῃς δι' ἔργων ὅτι εἶσαι πλέον γυνὴ καὶ ὄχι παιδίον. Ν' ἀποδείξῃς ὅτι γνωρίζεις νὰ ἐκτιμᾷς τὸν ἔρωτά, τὸν ὁποῖον μοὶ ὠρκίσθης ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ πρὸ δέκα πέντε ἡμερῶν. Δὲν εἶμαι πολὺ ἀπειρητικός. Θέλω νὰ ἔχω παρὰ σοὺ τὴν ἀδειαν νὰ ἔρχωμαι νὰ σε βλέπω εἰς τὴν ἐξοχήν.

— ὦ! Ἀνδρέα, δὲν δύναμαι πλέον νὰ ὑποφέρω. Θὰ ὁμολογήσω τὰ πάντα εἰς τὸν πατέρα μου καὶ θὰ προσπέσω εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ, ὅπως ἐπιτύχω τῆς συγγνώμης του. Προτιμώτερον νὰ ὑποστῶ τὰς συνεπείας τῆς ὀργῆς του, ὅσῳ τρομερὰ καὶ ἂν ᾖ αὕτη, ἢ νὰ ζήσω διὰ βίου δυστυχής.

— Ὅχι, δὲν θὰ ὁμολογήσῃς τίποτε εἰς τὸν πατέρα σου. Ἐνθυμήθητι τὴν ὑπόσχεσίν σου. Ὅταν ἐπιστῇ ἡ στιγμή, τότε, ἀλλὰ τότε μόνον, θὰ σοὶ ἐπιτρέψω τοῦτο.

— ὦ! εἰς ποῖον δίλημμα μ' ἐμβάλλεις, Ἀνδρέα; ὑπέλαβεν ἡ Ἀντωνέττα μετὰ πικρίας.

— Ἀρχίζεις ἴσως νὰ αἰσθάνεσαι τὸ βάρος τῶν ἀλύσων σου, ἀπήντησε ψυχρῶς ὁ ταγματάρχης. Ἀναγνωρίζω μὲν ὅτι εἶμαι ὀλίγον ὀχληρὸς, ἀλλὰ θὰ προσπαθῶ νὰ διορθωθῶ.

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας ἐπῆλθεν ἄκρα σιγὴ καὶ μετ' ὀλίγον τὴν ὠδήγησεν εἰς τὴν θέσιν τῆς, ἐνθα καὶ ἀφῆκεν αὐτὴν μόνην. Μετὰ τινα δὲ στιγμὴν ἡ Ἀντωνέττα εἶδε τὸν ταγματάρχην καθήμενον ἀπέναντι αὐτῆς μετὰ τινος ὡραίας νεανίδος, μεθ' ἧς συνωμίλει χαμηλῇ τῇ φωνῇ. Πάραυτα ἠσθάνθη τὴν καρδίαν τῆς πάλλουσιν βιαίως καί, ἐγερθεῖσα, ἵνα μὴ βλέπῃ τοιοῦτον σπαρταζικὸν ἔκδηρον δι' αὐτὴν θέαμα, εἰσῆλθεν ἐν τινὶ ἀπομεμακρυσμένη αἰθούσῃ, ἥτις κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἦτο ἔρημος. Ἐχούσα ἀνάγκην ἡσυχίας ἐρρίφθη ἐπὶ τινος ἀνακλιντροῦ καὶ παρεδόθη εἰς ἀπείρους καὶ βαθυτάτας σκέψεις. Ἀλλὰ δὲν εἶχον ἐτι παρέλθει δέκα λεπτά, ὅτε κρότος βημάτων ἐπληξε τὰ ὦτά τῆς.

Ἐστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὴν θύραν καὶ εἶδε προχωροῦντα πρὸς αὐτὴν τὸν συνταγματάρχην Ἐβελ, ὅστις μεγάλως ἐξεπλάγην ἰδὼν αὐτὴν μόνην.

— Πῶς! μόνη ἐδῶ, δεσποινίς;

— ὦ! πρὸ ὀλίγου ἦλθον.

Καὶ τὰ χεῖλη αὐτῆς ἐπὶ τοσοῦτον ἔτρεμον, ὥστε ὁ συνταγματάρχης δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐννοήσῃ τὴν ταραχὴν τῆς καρδίας τῆς.

Ὅθεν, ἀντὶ ν' ἀποσυρθῇ, ὅπως ἔπραττε πάντοτε, ὡσάκις εὐρίσκετο ἀπέναντι ὡραίας γυναικός, ἐπλησίασεν αὐτὴν ἐτι μᾶλλον καί, παρὰ τὴν συνήθειάν του, ἐκάθησε πλησίον τῆς.

— Πολὺ ταχέως ἐκουράσθητε ἀπόψε, εἶπε μετὰ τινα στιγμὴν.

— Ναί, καὶ πρέπει ν' ἀναλάβω τὰς δυνάμεις μου, διότι αὔριον ἀναχωρῶ διὰ Βαλμόν.

— 'Α! λοιπὸν μὰς ἐγκαταλείπετε; Δὲν σκέπτεσθε ὅτι ἡ ἀπουσία σας αὕτη δύναται νὰ λυπήσῃ μεγάλως τοὺς φίλους σας, οἵτινες σὰς ἀγαπῶσιν;

— Θὰ με λησμονήσωσιν, ἀπήντησε ξηρῶς ἡ νέα.

— Ὅπως καὶ σεῖς θὰ τοὺς λησμονήσετε ἀναμφιβόλως, ὑπέλαβε δηκτικῶς ὁ συνταγματάρχης.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ἡ Ἀντωνέττα δὲν ἀπήντησεν· ἀλλὰ τοσαύτη ὑπῆρξεν ἡ συγκίνησις τῆς καρδίας της, ὥστε παράυτα ἐγένετο καταπόρφυρος. Τοῦτο δ' ἐννοήσας ὁ συνταγματάρχης, ἐλυπήθη ἐνδομύχως καί, ὅσῳ μισάνθρωπος καὶ ἂν ἦτο, πάντοτε ἡ δυστυχία καὶ ἡ λύπη συνεκίνησαν τὴν καρδίαν του.

— Ἄν ἐπιθυμήτε νὰ μείνετε ἐνταῦθα, δεσποινίς, ὅπως ἀναπαυθῆτε ἐπ' ὀλίγον, θὰ λογισθῶ εὐτυχής ἂν μοι ἐπιτρέψητε νὰ μείνω πλησίον σας. Ἄλλως, εὐχαρίστως σὰς προσφέρω τὸν βραχίονά μου, ὅπως μεταβῶμεν εἰς τὴν αἰθούσαν τοῦ χοροῦ.

Ὁ συνταγματάρχης Ἐβελ ἦτο φύσει ἀγχίνους· ὅθεν δὲν ἐδράδυνε νὰ νοήσῃ ὅτι ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς Ἀντωνέττης εἶχεν ἐκρηγῆ σφοδρὰ καταιγίς, ἥς τινος τὰ ἀποτελέσματα δὲν ἐδύνάτο νὰ προμαντεύσῃ.

Ἀποδεχθεῖσα τὸν βραχίονα τοῦ συνταγματάρχου, ἡ Ἀντωνέττα ἔσυρεν, οὕτως εἰπεῖν, αὐτὸν εἰς τι δωμάτιον, ὅπερ ἐφωτίζετο ὑπὸ πολυρῶτου λυχνίας, καὶ εἶδε καθήμενον ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου τὸν ταγματάρχην Στενφάϊλδ, συνομιλοῦντα μετὰ τῆς αὐτῆς ἐκείνης νέας, ἥτις ἐφαίνετο κατατεθειλγμένη ἐκ τῶν λόγων τοῦ ταγματάρχου.

Διελθόντες πλησίον αὐτῶν, ὁ συνταγματάρχης ἠρώτησεν ἀποτόμως τὴν Ἀντωνέττην.

— Πῶς σας φαίνεται ὁ ταγματάρχης Στενφάϊλδ;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἡ Ἀντωνέττα ἐφρικίασεν.

Ὁ δὲ συνταγματάρχης, χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ τὴν ταρχήν της, ἐξηκολούθησε:

— Φυσικῶς τῷ λόγῳ, θὰ σας ἀρέσκη. Ἄν ἐρωτήσετε ὅλας τὰς ἐδῶ κυρίας, θ' ἀκούσετε τὴν αὐτὴν ἀπάντησιν. Εἶνε νέος ὠραίος, κομψὸς καὶ ὁμιλητικὸς· ἐπὶ πᾶσι δὲ εἶνε ἐξαίρετος καὶ χαριέστατος χορευτής. Οὐχ ἦττον προτιμῶ μᾶλλον νὰ κατηγορῶμαι ἐπὶ μισάνθρωπῳ ἢ μᾶλλον ὅτι ἀποστρέφομαι ὅλας τὰς γυναῖκας τῆς ὑψηλίου—ὡς λέγει ὁλος ὁ κόσμος δι' ἐμέ—ἢ νὰ γίνω δῆμιος ὠραίας τινὸς νεάνιδος... Ἄλλ' ἤδη πρέπει νὰ σας ἀφήσω, δεσποινίς. Θ' ἀναχωρήσω.

— Χαίρετε, κύριε συνταγματάρχα, καὶ σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, διότι ἐφάνητε τόσῳ ἀγαθὸς εἰς ἐμέ, τῷ εἶπεν ἡ Ἀντωνέττα, τείνουσα αὐτῷ φιλικῶς τὴν χεῖρα.

Ὁ συνταγματάρχης ἔθλιψεν αὐτὴν συμπαθῶς καὶ τῇ εἶπε χαμηλοφώνως:

— Οἱ λόγοι σας μ' ἐνθαρρύνουσιν εἰς τὸ νὰ σας δώσω μίαν συμβουλήν, τὴν ὁποίαν προηγουμένως ἐδύνάσθε νὰ θεωρήσετε ὡς ἀδικησίαν, καὶ ἡ ὁποία εἶνε εἰς ἄκρον εὐλικρινής, καθόσον προέρχεται ἐξ ἀνθρώπου,

μὴ ἐπιζητοῦντος πλέον τὰ μειδιάματα καὶ τὰς ἐπιδοκιμασίας τῶν γυναικῶν. Ἀκούσατέ μοι· μείνετε εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὑπὸ τὴν πατρικὴν σας στέγην, ἔνθα ἀνετράφητε· συναναστρέφεσθε πάντοτε μετὰ τῶν εὐλικρινῶν καὶ δεδουκισμένων φίλων τῆς παιδικῆς σας ἡλικίας καὶ ἀποφύγετε τὸν ἄστυον καὶ ἐκδεδιητημένον βίον τῆς Μοντεαλῆς.

— Πολὺ ἀργά! ἐψιθύρισε καθ' ἑαυτὴν ἡ Ἀντωνέττα.

— Μὲ λέγουσι μισάνθρωπον, δεσποινίς, ἐξηκολούθησεν ὁ συνταγματάρχης, καθήσας καὶ αὐθις πλησίον της, ἀλλὰ δὲν εἶμαι ὅπως μὲ παριστῶσι· μὲ ὀνομαζοῦσιν ἐχθρὸν τῶν γυναικῶν, χωρὶς νὰ γνωρίζωσι τοὺς λόγους, χωρὶς νὰ ἐξετάσωσι ποτε τὴν καρδίαν μου. Ἰσως ἐσχηματίσατε καὶ σεῖς τοιαύτην ἰδέαν, δεσποινίς, καὶ θέλω νὰ σας ἐξαγάγω τῆς πλάνης ταύτης.

Ἐσιώπησε καὶ ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου του, ὥς εἰ θέλων νὰ συγκεντρώσῃ τὰς ἀναμνήσεις του· εἶτα δέ, στραφεὶς πρὸς τὴν νέαν, ἐθεώρησεν αὐτὴν ἀτενῶς καὶ ἐξηκολούθησε:

— Θὰ ρίψω ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ παρελθόντος μου καὶ θὰ σας διηγηθῶ τὴν θλιβεράν ἱστορίαν μου, καθιστὼν ὑμᾶς δικαστὴν μου! Θέλω διὰ τοῦ τρόπου τούτου νὰ διακαιωθῶ ἐνώπιόν σας καὶ νὰ σας ἀποδείξω ὅτι ἔχει ἄδικον ὁ κόσμος, ἀποκαλῶν με ἐχθρὸν τῶν γυναικῶν. Ναί· θὰ σας διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν μου· ἀλλ' ἔχω ἀκράδαντον πεποίθησιν ὅτι θὰ διατηρήσετε αὐτὴν μυστικὴν. Περιττὸν θεωρῶ νὰ σας εἴπω ὅτι δὲν ἐγνώρισα τὴν γλυκύτητα τῆς μητρικῆς ἀγάλης, οὐδὲ τῶν πατρικῶν θωπειῶν. Μείνας ὀρφανὸς ἐν τρυφερᾷ ἡλικίᾳ, δὲν ἐνθυμούμαι ἄλλο τι, ἢ ὅτι, μεταβάντων εἰς τὸ σχολεῖον, ἐπέστρεφον καθ' ἐσπέραν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κηδεμόνου μου, ἔνθα εὗρισκον καὶ τὸν πρωτότοκον ἀδελφόν μου. Ἐν συντόμῳ, μόλις ἐφθασα εἰς νεανικὴν ἡλικίαν, χωρὶς νὰ ἐρωτήσω τινὰ, οὐδὲ νὰ φρονίσῃ τις ποτε περὶ ἐμοῦ, ἐξέλεξα τὸ στρατιωτικὸν στάδιον. Ἀπασα ἡ περιουσία τοῦ πατρός μου περιήλθεν εἰς χεῖρας τοῦ ἀδελφοῦ μου Ἰωάννου καὶ εἰσῆλθον ἐν τῷ βίῳ μὲ τὴν εὐγενῆ ἀπόφασιν ν' ἀνταμείψω ἀφειδῶς πάντα, ὅστις ἤθελε μὲ ἀγαπήσῃ καὶ μὲ ὑποστηρίξῃ ἐν τῷ κόσμῳ. Κατὰ τύχην ἐσχετίσθη μετὰ τινος νέας εὐγενοῦς οἰκογενεῖας καὶ ἐπιμεμελημένης ἀνατροφῆς. Δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ πλέξω ἐγκώμια τῆς καλλονῆς της· ἀρκοῦμαι μόνον νὰ σας εἴπω ὅτι ἦτο ὠραία, ὅπως ὑμεῖς, καὶ—ἐπιτρέψατέ μοι νὰ φανῶ εὐλικρινής—ἐστὶ θελκτικώτερα ὑμῶν. Πάραυτα προσέφερον αὐτῇ τὴν καρδίαν μου, τὴν ὁποίαν αὕτη ἀσμένως ἀπεδέχθη· οἱ δὲ συγγενεῖς της ἐπεκύρωσαν τὴν ἐκλογὴν της, καθόσον, καίτοι δὲν ἦμην πλούσιος, οὐχ ἦττον εἶλκον τὸ γένος ἐξ εὐγενοῦς καὶ διακεκριμένης οἰκογενεῖας καὶ ἐνώπιόν μου διηνοίγετο εὐοίωνον καὶ εὐδαιμον μέλλον. Ὅρισθείσης τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου μας, ἀπεφάσισα, ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς τελέσεως αὐτῶν, νὰ μεταβῶ διὰ τελευταίαν φορὰν εἰς τὴν ἀρχαίαν πα-

τρικὴν μου οἰκίαν, ὅπως χαιρετίσω τὸν ἀδελφόν μου. Μὲ ὑπεδέχθη φιλοφρόνως καὶ εὐμενῶς, ἀλλὰ δὲν ἐπεδοκίμασε τὴν ἀπόφασίν μου. Δυσαρεστηθεὶς διὰ τὰς παρατηρήσεις του ταύτας, ἐξήγαγον ἐκ τοῦ κόλπου μου τὴν εἰκόνα τῆς μνηστῆς μου, ἣν ἔφερον πάντοτε ἐπ' ἐμοῦ, ὅπως πάντες οἱ ἀληθεῖς ἐρασταί, καὶ τῷ ἐδείξα μετὰ θριάμβου τὸ θελκτικὸν πρόσωπον ἐκείνης, ἥτις μὲ εἶχε σαγηνεύσει. Παρατήρησε τὴν εἰκόνα μετὰ προσοχῆς καὶ ὡμολόγησεν. ἀποδίδων μοι αὐτὴν, ὅτι τὸ πρωτότυπον θὰ ἦτο ἐξαίσιον. Τὴν ἐπιούσαν, ὅτε ἡτοιμαζόμεν ν' ἀναχωρήσω, εἶδον αὐτὸν κομψῶς ἐνδεδυμένον καὶ, ἐρωτήσας αὐτὸν τὴν αἰτίαν, μοι ἀπήντησεν ὅτι, ἔχων ὑποθέσεις τινὰς νὰ διακανονίσῃ ἐν τῇ αὐτῇ πόλει, ἐν ἣ κατῴκει καὶ ἡ μνηστὴ μου, ἀπεφάσισε νὰ ἔλθῃ καὶ αὐτὸς μετ' ἐμοῦ, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐκεῖ ἀναχωρήσεώς μου. Ἐδέχθη τὴν πρότασιν μετ' ἀπείρου χαρᾶς, ἐκφράσας μάλιστα αὐτῷ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ἴδῃ τὴν μνηστὴν μου καὶ ἐν πρωτοτύπῳ. Οὐδεὶς κίνδυνος ἐνυπῆρχεν εἰς τὸ ψυχρὸν καὶ ἀδιάφορον βλέμμα του, ὅστις ἐδύνάτο νὰ με προειδοποιήσῃ περὶ τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου. Τὰ πάντα ἔβαινον κατ' εὐχὴν. Ὁ ἀδελφός μου παρέμενε, κατὰ τὴν συνθήκην του, ἐν τῇ αἰθούσῃ καὶ πέραν τοῦ μεσονυκτίου, ἐγὼ δὲ οὐδέποτε ἀπέτεινα αὐτῷ τὴν ἐλαχίστην παρατήρησιν. Ἐσπέραν τινὰ μοι ἀνήγγειλεν ὅτι, ἐπιθυμῶν, ὡς πρωτότοκος ἀδελφός, νὰ μοι προσφέρῃ δῶρόν τι ἀνταξίον τῆς πρὸς ἐμὲ ἀγάπης του, ἀπεφάσισε νὰ μοι παραχωρήσῃ εἰς τὴν πλήρη κυριότητα καὶ κατοχὴν μου τὰς ἀπεράντους γαίας τοῦ Βάλδεν-Χόλμ, αἵτινες προήρχοντο ἐκ πατρικῆς κληρονομίας. Ὑψαρίστησα αὐτὸν ἀπὸ καρδίας καὶ ἀνεχώρησα, τῇ προτροπῇ αὐτοῦ, διὰ τὴν ἀρχαίαν πατρικὴν κατοικίαν μας, ἔνθα ἔπρεπε νὰ συνεννοηθῶ μετὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου, εἰς δὲ ἐμελλον νὰ ἐγγχειρίσω ἐπιστολὴν τοῦ ἀδελφοῦ μου, παραγγέλλουσιν αὐτῷ νὰ προβῇ εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ ἀνήκοντος συμβολαίου. Ἠλπίζον ὅτι ἡ ὑπόθεσις αὕτη θὰ ἐπεραιούτο ταχέως, ἀλλ' ἔνεκεν ἀναβολῶν τινῶν τοῦ δικηγόρου, μόλις ἐδυνήθη ν' ἀναχωρήσω ἐκείθεν τὴν παραμονὴν τῆς ὀρισθείσης ἡμέρας τοῦ γάμου μου. Φθάσας εἰς τὴν πόλιν, ἔτρεξα πάραυτα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μνηστῆς μου, ἔνθα μὲ ὑπεδέχθη ἡ μήτηρ της, ἥτις διὰ περιστροφῶν τινῶν μοι ἀνήγγειλεν ὅτι ἡ τέως μνηστὴ μου ἦτο ἤδη σύζυγος τοῦ λόρδου Ἰωάννου Ἐβελ. Ἠκροώμην αὐτῆς κεκηνῶς καὶ χωρὶς νὰ δυνηθῶ νὰ ἐννοήσω καλῶς τοὺς λόγους της· τοσοῦτον ἡ ἐκπληξίς μου ὑπῆρξε μεγάλη. Μοι προσέθεσε δὲ ὅτι, νυμφευθέντες μόλις πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἐν στενῷ οἰκογενειακῷ κύκλῳ, ἀνεχώρησαν ἐκ τῆς πόλεως ἐκείνης, χάριν ἀπλῆς περιηγήσεως, τὴν ἐπιούσαν τῆς στέψεως των ἡμέραν. Τότε, ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ κόλπου μου τὴν εἰκόνα, περὶ ἧς σὰς ὡμίλησα, καὶ τὸ συμβόλαιον, ὅπερ μὲ καθίστα κύριον τῶν κτημάτων τοῦ Βάλδεν-Χόλμ, ἔρριψα ταῦτα εἰς τὰς φλόγας τῆς ἐνώπιόν μου σπινθηροβολούσης ἐστίας.

— Εἰπέτε εἰς αὐτούς, τῇ εἶπον, πῶς διαθέτω τὰ δῶρά των ! . . .

— Ἄ ! μὴ τοὺς καταρᾶσθε, μὲ διέκοψεν ἡ γραῖα ὠχρὰ καὶ τρέμουσα, μὴ καταρᾶσθε τὸ τέκνον μου !

— Ὅχι, ἀπήντησα ἀναχωρῶν, μοὶ ἀρκεῖ νὰ τοὺς ἴδω τηχομένους ὑπὸ τῶν τύψεων τοῦ συνειδότος.

Τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν μετετέθην εἰς τι σύνταγμα, ὅπερ ἔμελλε ν' ἀναχωρήσῃ διὰ τὸ ἐξωτερικόν. Ἐκτοτε περιήλθον τὰς Ἰνδίας, τὴν Μελίτην, τὴν Γιβραλτάρην. Αἰχμαλωτισθεὶς ποτε, διετέλεσα ἐπ' ἀρκετὸν καιρὸν ἐγκαθειργμένος εἰς τινὰς γαλλικὰς φυλακάς, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἔμαθον τὴν γλῶσσάν σας, δεσποινίς. Παρήλθον ἔκτοτε δώδεκα ἀκριβῶς ἔτη καὶ οὐδέποτε ἐπάτησα τὸν πόδα μου ἐπὶ τῆς γενεθλίου μου γῆς.

— Καὶ τί ἀπέγειναν ἐκεῖνοι ; ἠρώτησεν ἡ Ἀντωνέττα συγκινηθεῖσα μέχρι δακρύων.

— Ἄ ! ναί· τί ἀπέγειναν ; ἐπανελάβε θλιβερώς ὁ συνταγματάρχης. Ἐν τῇ ἀπλότητί μου ἠρώτων ἑμαυτόν, ὅπως σύ, τί ἀπέγειναν, ἐλπίζων ὅτι ἡ θεία δίκη θὰ ἐτιμώρει τὴν ἄτιμον ταύτην πράξιν των. Ἀλλὰ, φεῦ ! συνέβη τὸ ἐναντίον. Διόγουσιν ἐν Ἀγγλίᾳ βίον εὐδαίμονα καὶ μακάριον, περιστοιχιζόμενοι ὑπὸ προσφιλῶν τέκνων, ἐνῶ ἐγώ, περιπλανώμενος εἰς ξένην γῆν, δίκην ναυαγοῦ, κατατρώχομαι ὑπὸ τῶν ἀναμνήσεων τοῦ παρελθόντος καὶ κατάντησα μισάνθρωπος. Ἦδη ἐννοεῖτε τὸν λόγον, διὰ τὸν ὁποῖον ἀπεχθάνομαι τὸ ὦρατόν φυλὸν καὶ δι' ὃν ἀποφεύγω τὰς γυναῖκας, ὅπως οἱ ὅσιοι καὶ οἱ ἄσκηταί.

Ἡ Ἀντωνέττα δὲν ἀπήντησε, φοβουμένη μὴ ἡ φωνὴ τῆς προδῶσιν τὴν συγκίνησιν, ἣν ἡ καρδιά τῆς ἤσθάνετο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν.

Ὁ συνταγματάρχης, ἐννοήσας τοῦτο :

— Σὰς εἶπον ἴσως πλείονα, ἐξηκολούθησε, τοῦ δέοντος, δεσποινίς. Ἀγνοῶ ὁποῖον ἀπόκρυφον θέλητρον ἔχετε, τὸ ὁποῖον μὲ ἠνάγκασε νὰ διαρρήξω τὸν ὄρκον μου !

Καί, λέγοντος ταῦτα, ἐνυπῆρχεν ἐν τῇ φωνῇ του τοσοῦτον πάθος, ὥστε ἡ Ἀντωνέττα μετενόησεν ὅτι εὗρεθ' ὁ μόνος μετ' αὐτοῦ.

— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, τῇ εἶπε, διὰ τὴν ἐμπιστοσύνην, δι' ἧς μὲ περιεβάλετε. Ἔστ' ἐβέβαιος ὅτι ἡ ἱστορία σας αὕτη θὰ ἦνε πάντοτε ἱερὰ δι' ἐμέ.

— Τὸ γνωρίζω. Σκέφθητε ὅτι ἂν δὲν σας ἐνόμιζον ἀξίαν τῆς ἐμπιστοσύνης μου, δὲν θὰ σας ἔλεγον τίποτε. Ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας, καθ' ἣν σας εἶδον, διέκρινα ὅτι δὲν ὁμοιάζετε ποσῶς πρὸς τὴν κυρίαν Δ'Ωλνὲ καὶ τὰς ἄλλας γυναῖκας τοῦ κόσμου, τὰς ὁποίας περιστοιχίζει ὁ φιλάρεσκος καὶ ἄνευ καρδίας συνταγματάρχης Στενφάιλδ.

Ἡ Ἀντωνέττα ἠρρυθρίασεν, ὁ δὲ συνταγματάρχης ἀπεμακρύνθη αὐτῆς, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὴν ταραχὴν τῆς.

ΙΑ'.

Τὴν ἐπαύριον ἡ Ἀντωνέττα εὗρίσκετο ἐν τῇ ἐξοχικῇ τοῦ πατρὸς τῆς οἰκίᾳ, ἀπολαύουσα τῶν πατρικῶν περιποιήσεων καὶ εἰλικρινῶν φιλημάτων τῆς κυρίας Γεράρδου.

Τὰς πρώτας ἡμέρας διήλθεν ἐν ἡσυχίᾳ καὶ γαλήνῃ· ἀλλὰ κατόπιν τὰ δάκρυα καὶ οἱ στεναγμοὶ ἤρξαντο πάλιν νὰ κατασπαράττωσι τὴν καρδίαν τῆς.

Αἱ ἀλλεπάλληλοι ἐπιστολαὶ τῆς κυρίας Δ'Ωλνὲ ἐβύθιζον αὐτὴν εἰς ἄφατον λύπην. Εἰς τινὰ δ' ἐξ αὐτῶν τῇ ἀνήγγελεν ὅτι, ἐπειδὴ ὁ ταγματάρχης Στενφάιλδ ἔμαθε, παρ' ἀξιοπιστοῦ, ὡς ἔλεγε, πηγῆς, ὅτι ὁ Λουδοβίκος Βωζαῖν κατέστη οἰκεῖος παρὰ τῇ οἰκίᾳ τοῦ πατρὸς τῆς καὶ ὅτι, ὀργισθεὶς σφόδρα διὰ τοῦτο, ἠτοιμάζετο νὰ μεταβῇ αὐτὸς οὗτος εἰς Βαλμόν, ἀπεφάσισε νὰ ἔλθῃ αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ τὴν προσεχῇ ἐβδομάδα μετὰ τοῦ κυρίου Δ'Ωλνὲ, ὅπως καταπεῖσῃ τὸν πατέρα τῆς νὰ παραλάβῃ αὐτὴν καὶ πάλιν μετ' ἑαυτῶν.

Ἀνέγνωσεν ἐπανελημμένους τὴν ἐπιστολὴν τῆς ἐξαδέλφης τῆς, μὴ πιστεύουσα τοὺς ἰδίους ὀφθαλμούς· εἶτα δέ, ἀφοῦ πλέον ἐβεβαιώθη περὶ τῆς ἀληθείας τῶν γραφομένων τῆς, ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν αὐτῆς καὶ ἐψιθύρισε μετὰ δακρύων :

— ὦ ! Ἀνδρέα καὶ Λουκίλλη ! πόσον μὲ κατεστήσατε δυστυχῇ !

Αἱ λέξεις αὗται, ὅσῳ θλιβεραὶ καὶ ἂν ἦσαν, ἐδήλουν προφανῶς τὴν τύψιν συνειδότος, ὑφ' ἧς κατετρώχετο ἡ καρδιά τῆς. Ἐν διαστήματι ὀλίγων ἡμερῶν, καθ' ἃς ἔζησε μακρὰν τῆς μεμολυσμένης ἀτμόσφαιρας τῆς Μοντρεάλης καὶ καθ' ἃς δὲν ἤσθάνετο τὴν γοητείαν τοῦ Στενφάιλδ, οὐδὲ τὴν ἐπιρροὴν τῆς κυρίας Δ'Ωλνὲ, ἔλαβε καιρὸν, κατὰ τὸν μονήρη αὐτῆς βίον, νὰ ρίψῃ βλέμμα ἐκαστικόν ἐπὶ τοῦ ἀνεπανορθώτου παρελθόντος τῆς καὶ νὰ ἴδῃ μετὰ φρίκης τὴν ἄβυσσον, εἰς ἣν ἐβύθισεν αὐτὴν τὸ ἀκατάσχετον πάθος τῆς. Δὲν ἐβράδυνε δὲ νὰ νοήσῃ ὅτι ἡ μετὰ τοῦ Στενφάιλδ ἐνωσίς τῆς ὑπῆρξεν ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόμεναις ἀτυχῆς καὶ ἤρξατο νὰ τρέμῃ καὶ διὰ τὸ μέλλον αὐτῆς. Ἐπὶ μίαν ὀλόκληρον ὥραν ἦτο βεθυθισμένη εἰς τὰς σκέψεις ταύτας, ὅτε, στρέψασα κατὰ τύχην τὸ βλέμμα, εἶδεν ἐνώπιόν τῆς τὸν Λουδοβίκον Βωζαῖν.

— Τί ἔχεις λοιπόν, Ἀντωνέττα ; ἠρώτησεν αὐτὴν ὁ Λουδοβίκος, μαντεύσας τὸν σάλον τῆς καρδίας τῆς.

— ὦ ! Λουδοβίκε, εἰμαι πολὺ δυστυχῆς, ἀπήντησεν ἡ νέα συγκεκινημένη μέχρι δακρύων.

— Τὸ ἐμάντευσά ἀφ' ἧς ἡμέρας ἦλθες ἐνταῦθα. Δὲν εἶσαι πλέον ἡ χαρίεσσα ἐκείνη νέα, τὴν ὁποίαν ἐγνώρισά πρό τῆς ἐντεῦθεν ἀναχωρήσεώς σου. Ἀλλ' εἰπέ μοι, Ἀντωνέττα, τί δύναμαι νὰ πράξω ὑπὲρ σοῦ ;

— ὦ ! ναί, ἐπανελάθεν ἐνοῦσα ἱκετευτικῶς τὰς χεῖράς τῆς. Θέλω νὰ πείσῃς τὸν πατέρα μου νὰ ἐπανεέλθῃ ταχέως εἰς Μοντρεάλην.

— Ἄ ! ἐννοῶ, ἐπανελάθεν ὁ Λουδοβίκος μετὰ τῆς ζηλοτύπου ἐκείνης δηκτικότητος, τὴν ὁποίαν δὲν ἐδυνήθη νὰ κρατήσῃ ἐπὶ πλέον, δὲν δύνασαι νὰ ζήσης μακρὰν τοῦ ταγματάρχου Στενφάιλδ. Ἀναμφιβόλως ἂν, ὅπως σύ, λυπῆται καὶ οὗτος διὰ τὴν ἀπουσίαν σου, τὰ ὀνόματά σας θὰ μνημονεύονται εἰς ἅπαντα τὸν αἰῶνα, ὡς πρότυπα εἰλικρινοῦς καὶ διακαοῦς ἔρωτος.

— ὦ ! λυπήσου με, Λουδοβίκε, καὶ παῦσον πλέον τοὺς σαρκασμούς σου. Βοήθησόν με, ἂν δύνασαι· εἰ ἄλλως, λάβε οἶκτον δι' ἐμέ.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ὁ Βωζαῖν συνεκινήθη μεγάλως.

— Ἀντωνέττα, προσέθηκε θλιβερώς, σὺ ἀπεναντίας πρέπει νὰ λάβῃς οἶκτον δι' ἐμέ ! Ὀμίλει, καὶ θὰ προσπαθῇς νὰ φανῶ ἀξιὸς τῆς ἐμπιστοσύνης σου.

Καὶ τότε ἡ Ἀντωνέττα ἐξεμυστηρεύθη αὐτῷ τὴν προσεχῇ ἐπίσκεψιν τῆς κυρίας Δ'Ωλνὲ καὶ τὸν σκοπὸν τῆς, ἀποφυγοῦσα ἐπιδειξίως νὰ βεβαιώσῃ αὐτῷ τὸν πρὸς τὸν ταγματάρχην ἔρωτά τῆς. Ὁ δὲ Λουδοβίκος ὑπεσχέθη αὐτῇ πᾶσαν πρὸς τοῦτο ἀρωγὴν.

ΙΒ'

Ἡ μετὰ τινὰς ἡμέρας ἀφίξις τῆς κυρίας Δ'Ωλνὲ ἐφαίδρυνε μὲν κατ' ἀρχὰς τὴν Ἀντωνέτταν, ἀλλὰ δὲν ἐβράδυνε νὰ βυθίσῃ αὐτὴν εἰς φοβεράν μελαγχολίαν· διότι ἡ Λουκίλλη δὲν ἀπέκουφεν αὐτῇ οὐδὲ τοὺς φόβους καὶ τὴν ζηλοτυπίαν τοῦ Στενφάιλδ, οὐδὲ τὴν ὀργὴν αὐτοῦ ἐπὶ τῇ ἄνευ λόγου ἀπουσίᾳ τῆς.

Ὅθεν, χάρις εἰς τὸν κύριον Δ'Ωλνὲ, τὸν ὁποῖον εἶχε διδάξει προηγουμένως ἡ σύζυγός του, ὁ κύριος Δὲ Μιρεκούρτ συγκατέβη νὰ ἐπανεέλθῃ ἡ Ἀντωνέττα εἰς Μοντρεάλην χάριν τῆς πασχούσης υγείας τῆς.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἡ Ἀντωνέττα εὗρίσκετο πλησίον τοῦ ἐραστοῦ τῆς.

— ὦ ! ἐπὶ τέλους ἦλθες, ἀγγελέ μου ! Πόσον εἶμαι εὐτυχῆς, τῇ εἶπεν ὁ Στενφάιλδ, περιπτύσσων αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Καί, ἐνῶ ἔθλιβε περιπαθῶς τὴν χεῖρά τῆς, ὁ ταγματάρχης παρετήρησεν αὐτὴν ἀγρίως.

— Ποῦ εἶνε λοιπὸν τὸ δακτύλιόν σου ; ἠρώτησεν αὐτὴν συνωφρυνθεὶς.

Ἡ Ἀντωνέττα ἔτεινεν αὐτῷ τὴν δεξιὰν χεῖρά τῆς, ἐφ' ἧς ἔλαμπεν ὥρατον πολύτιμον δακτύλιον.

— Φέρουσα αὐτὸ εἰς τὴν ἀριστεράν, τῇ εἶπεν ἐρυθριῶσα, πολλάκις ἔδωκα ἀφορμὴν εἰς τινὰς ἀδιακρίτους νὰ μ' ἐρωτήσωσιν ἂν ἦμαι μεμνηστευμένη· ὥστε, ὅπως ἀποφύγω τὰς ἐρωτήσεις ταύτας, ἔθεσα αὐτὸ εἰς τὴν δεξιάν μου.

— Ἐξαίρετα ! ὑπέλαβεν ὁ ταγματάρχης, ἀναλαβὼν τὸ ἥρεμον ἦθός του.

Ἡ ἐσπέρα ἐκείνη διήλθεν ἐν χαρᾷ καὶ φαιδρότητι. Πλείστοι φίλοι τῆς κυρίας Δ'Ωλνὲ, ἐν οἷς καὶ ὁ συνταγματάρχης Ἐβελ, ἔσπευσαν νὰ συγχαρῶσι τὴν κυρίαν

Δ'Ωλνέ ἐπὶ τῇ εὐτυχεὶ ἐκ Βαλμὸν ἐπανό-
δω της.

Ἡ συναναστροφή, ὡς ἐκ τῆς πληθύος
τῶν ξένων, ὑπῆρξε ζωηρά. Ἡ δὲ κυρία Δ'
Ὡλνέ, θέλουσα νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς ξένους
της, ἐπρότεινε αὐτοῖς νὰ χορεύσωσι διὰ
τοῦ κλειδοκυμβάλου. Ἡ πρότασις ἐγένετο
ἀσμένως ἀποδεκτή καὶ πᾶντα ἤρξατο
ζωηρότατος χορός.

Ἡ Ἀντωνέττα ἐχόρευσε μετὰ τοῦ
Στενφαίλδ. Ἀλλ' ὅτε, μετὰ τὸ τέλος τοῦ
πρώτου χοροῦ, ἀπαυδήσασα, ἐκάθησε μόνη
ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου, κειμένου εἰς τι πα-
ρακείμενον τῇ αἰθούσῃ δωμάτιον, ὅπερ
κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἦτο ἔρημον, αἰ-
φνης εἶδεν ἐνώπιόν της τὸν Λουδοβίκον
Βωζαίν, ὅστις προσεκάλεσεν αὐτὴν διὰ τὸν
προσεχῆ χορόν.

Ἡ εἰλικρινὴς φιλία καὶ ἡ οἰκειότης,
μεθ' ἧς ἡ Ἀντωνέττα συνεδέετο μετὰ
τοῦ Λουδοβίκου, ἠνάγκασαν αὐτὴν νὰ μὴ
ἀρνηθῇ τὴν πρόσκλησιν. Ἀλλ' ὅτε τὸ
βλέμμα της συνήντησε τὸ ἀπειλητικὸν καὶ
πλήρες ζηλοτυπίας βλέμμα τοῦ Στενφαί-
λδ, ὅστις κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην δι-
ήλθεν ἐκεῖθεν, τὸ αἶμα ἐπάγωσεν εἰς τὰς
φλέβας της καὶ ἐπροφασίσθη ἀδιαθεσίαν.

— Τότε θὰ καθίσω πλησίον σου, εἶπεν
ὁ Λουδοβίκος. Ὁ ἀναμείνω τὸν προσεχῆ
χορόν.

Καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀνακλί-
ντρου, ἐφ' οὗ ἐκάθητο καὶ ἡ Ἀντωνέττα
καὶ ἤρξατο ὀμιλῶν αὐτῇ περὶ διαφόρων
ἀντικειμένων. Ἡ Ἀντωνέττα οὐδὲν ὡς
προσεῖχεν εἰς αὐτόν, ἀλλὰ τὸ βλέμμα της
ἐπλανᾶτο ἐντὸς τῆς αἰθούσης, ἔνθα εἶδε
τὸν Στενφαίλδ, χορεύοντα μετὰ τινος ὡ-
ραίας νέας καὶ οὐδὲν ὡς προσέχοντα εἰς
αὐτήν.

Ὁ Λουδοβίκος ἐθεώρει αὐτὴν σιωπῶν.
— Συγχώρησόν μοι, τῇ εἶπεν ἐπὶ τέ-
λους, ἀλλὰ νομίζω ὅτι ὁ ταγματάρχης
Στενφαίλδ εἶνε ἰδιότροπος ἐραστής. Πῶς
εἶνε δυνατόν νὰ τον ἀγαπᾷτε, Ἀντω-
νέττα;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἡ Ἀντω-
νέττα ἠρυσθίσε καὶ εἰς ἀπάντησιν ἔρριψεν
ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα ἀποδοκιμασίας καὶ ἐπι-
πλήξεως.

— Συγχώρησόν μοι, ἀγαπητῇ μου Ἀν-
τωνέττα, ἐπανάλαβεν ὁ νέος ζωηρῶς· ἀλλὰ
νομίζω ὅτι ἐνυπάρχει τι εἰς τοὺς τρόπους
του, ἐμφαίνον ὅτι περιφρονεῖ τὸν ἔρωτά σου.

— Καὶ ἐν τούτοις εἶνε τόσῳ ὠραῖος
καὶ θελκτικός, ὥστε συχνάκις διεγείρει
τὸν φθόνον τῶν ἀνδρῶν καὶ τὸν θαυμασμόν
τῶν γυναικῶν, ὑπέλαβεν ἡ Ἀντωνέττα
μετὰ τινος δηκτικότητος, ἥτις ἐπεσφρά-
γισε τὰς ὑπονοίας τοῦ Στενφαίλδ.

— Ἀναγνωρίζω ὅτι ἔχεις δίκαιον, προσ-
έθηκεν εἰρωνικῶς ὁ Λουδοβίκος. Ἀλλ'
ἰδοὺ ἔρχεται πρὸς ἡμᾶς.

Πράγματι ὁ Ἀνδρέας Στενφαίλδ ἐπλη-
σίασε πρὸς αὐτοὺς καὶ, ρίψας βλέμμα πε-
ριφρονητικὸν ἐπὶ τοῦ Βωζαίν, εἶπεν εἰς τὴν
Ἀντωνέττην:

— Σκοπεύετε λοιπόν, δεσποινίς, νὰ
παρτεῖνετε ἐπὶ πολὺ τὴν συνομιλίαν σας
μετὰ τοῦ ἀνοήτου τούτου;

— Τί ἐννοεῖτε μετ' αὐτό, Ἀνδρέα;

— Θέλω νὰ εἶπω ἂν ἦσθε διατεθειμένη
νὰ χορεύσωμεν μαζὶ ἀπόψε, ἐπανάλαβε
μετὰ τόνου ἥττον πικροῦ.

— Ἡ δεσποινίς Δὲ Μιρεκούρτ ἔχει ὑ-
ποσχεθῇ εἰς ἐμέ, εἶπε ψυχρῶς ὁ Λουδοβίκος.

Ὁ Στενφαίλδ ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ νέου βλέμ-
μα περιφρονητικὸν καὶ ἐπανάλαβε:

— Μ' ἐννοεῖτε λοιπόν, δεσποινίς; Θέ-
λετε νὰ χορεύσετε μετ' ἐμοῦ;

— Ἡ δεσποινίς Δὲ Μιρεκούρτ δὲν δύ-
ναι νὰ λησμονήσῃ ὅτι ἔχει ὑποσχεθῇ
εἰς ἐμέ, ἐπανάλαβε σταθερῶς ὁ Λουδοβίκος.

Ἡ δυστυχὴς Ἀντωνέττα ἠγνόει τί
νὰ πράξῃ καὶ ἔρριπτεν ἐναλλάξ ἐπ' αὐτῶν
βλέμματα ἱκετευτικά· τὸ πρόσωπον τοῦ
Λουδοβίκου ἦτο ὑπερήφανον, ἐνῶ τὸ τοῦ
Στενφαίλδ ὠχρόν καὶ κατηφές.

Κλίνας δὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν νέαν,
τῇ εἶπε κρυφίως μετὰ τόνου ἀπειλητικοῦ:

— Σοὶ ὀρκίζομαι ὅτι ἂν συγκατανεύ-
σῃς νὰ χορεύσῃς μετὰ τοῦ ἀνοήτου τού-
του, θὰ με φέρῃς εἰς θέσιν νὰ τῷ ἀποδείξω
ὅτι πρέπει νὰ ὑποχωρῇ πάντοτε ἀπέναντι
ἐμοῦ.

Ἡ ἀνάρμοστος αὕτη ἀπειλὴ ἐπέφερε
τὰ ἀποτελέσματα, τὰ ὅποια ὁ Στενφαίλδ
προσέδοκα. Ἡ Ἀντωνέττα, φοβουμένη
τὴν ὀργὴν αὐτοῦ καὶ τὰς συνεπείας αὐ-
τῆς, ἐστράφη πρὸς τὸν Λουδοβίκον καὶ τῷ
εἶπε διὰ φωνῆς ἡδείας καὶ ἱκετευτικῆς:

— ὦ! Λουδοβικέ μου, ἀγαπητέ μου
Λουδοβικέ, σὲ παρακαλῶ, ἄφες με νὰ χο-
ρεύσω μετ' αὐτοῦ! Ἀχ! εἰμαι πολὺ δυ-
στυχὴς, μὴ θελήσῃς νὰ ἐπαυξήσῃς τὴν
δυστυχίαν μου!

Ἡ ὠχρότης τοῦ προσώπου αὐτῆς καὶ
οἱ πλήρεις δακρύων ὀφθαλμοὶ της συνεκί-
νησαν τὴν γενναίαν καρδίαν τοῦ Βωζαίν
καὶ ὑπεχώρησε σιωπηλῶς ἀπέναντι τοῦ
Στενφαίλδ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔρριψε βλέμμα
φλογερὸν, ἐμφαίνον οὐχὶ πλέον ὀργὴν καὶ
ἀγανάκτησιν, ἀλλὰ φοβερὰν ἀπειλήν ἐκδι-
κήσεως.

— Τί τῷ εἶπες κατ' ἰδίαν, ἠρώτησεν
αὐτὴν τραχέως ὁ Στενφαίλδ, καὶ σοὶ ἐπέ-
τρεψε νὰ χορεύσῃς μετ' ἐμοῦ;

Ἡ Ἀντωνέττα δὲν ἐτόλμησε ν' ἀπαν-
τήσῃ, διότι δάκρυα ἔπνιγον τὴν φωνήν
της. Ἡσθάνετο προσεγγίζουσιν τὴν θύε-
λαν καὶ ἡ καρδία της ἐπαλλε βιαίως.

— Ἀκουσον μίαν συμβουλὴν μου, ἀ-
γαπητῇ μου Ἀντωνέττα. Ἡ νὰ διακό-
ψῃς τὰς σχέσεις σου μετὰ τοῦ κτήνους
αὐτοῦ ἢ θὰ περιέλθῃς εἰς τὴν ἀνάγκην ν'
ἀναμιχθῇ ἐγὼ αὐτὸς εἰς τὴν ὑπόθεσιν
αὐτήν.

Ἡ Ἀντωνέττα εἰς τὴν ἀπειλήν ταύ-
την ἀνεσκίρτησε, καθόσον ἐγίνωσκε τὸν χα-
ρακτῆρα τοῦ Στενφαίλδ· ἀλλ' οἱ φαῖδροι
ἦχοι τοῦ κλειδοκυμβάλου ἀντήχησαν αἰ-
φνης εἰς τὴν αἰθούσαν καὶ οὕτω διεκόπη ἡ
συνδιάλεξις αὐτῶν.

Ἐπεται τὸ τέλος.

Τ...

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΔΕΣΑΝΑΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Εἰς ἀπόστασιν δύο βημάτων παρηκο-
λούθει τὴν Γερτρούδην, ἥτις διὰ τῶν ἀγκώ-
νων, διήνοιγε διόδον, ἑτέρα γυνή, ἐπιμε-
λῶς κεκαλυμμένη ὑπὸ μεταξωτοῦ ἐπανω-
φορίου, τῆς ὁποίας τὸ κομψὸν παρὰστημα,
ὁ ἀξιοθαύμαστος ποὺς καὶ τὸ χάριεν βά-
δισμα ἠνάγκασαν τὸν Βουσύ νὰ σκεφθῇ,
ὅτι μία μόνη γυνὴ εἰς τὸν κόσμον εἶχε τὸ
παρὰστημα, τὸ βάδισμα καὶ τὸν πόδα ὁ-
μοιον.

Ὁ Ρεμῆ οὐδὲν εἶχε νὰ τῷ εἴπῃ, ἀλλὰ
μόνον παρετήρησεν αὐτόν· ὁ Βουσύ νῦν ἐ-
νόει διατὶ ὁ νεαρὸς ἱατρός εἶχεν ὀδηγήσει
αὐτόν εἰς ἐκείνην τὴν ἐκκλησίαν.

Ὁ Βουσύ παρηκολούθησεν ἐκείνην τὴν
γυναῖκα καὶ ὁ Ρεμῆ τὸν Βουσύ.

Θὰ ἦτό τι εὐάρεστον ἡ λιτανεῖα τῶν
τεσσάρων ἐκείνων προσώπων, ἄλλα πα-
ρακολουθούτων ἴσῳ βήματι, ἐὰν μὴ ἡ
μελαγχολία καὶ ἡ ὠχρότης δύο αὐτῶν δὲν
ἀπεκάλυπτον σκληρὰ παθήματα.

Ἡ Γερτρούδη, ἡγουμένη πάντων, παρέ-
καμψε τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Μονμάρτρ,
παρηκολούθησεν αὐτὴν ἐπὶ τινα βήματα,
εἶτα δ' αἰφνης ἐστράφη δεξιὰ ἐπὶ ἀδιεξό-
δου στενωποῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπῆρχε μία
θύρα.

Ὁ Βουσύ ἐδίστασε.

— Λοιπόν, κύριε κόμη, εἶπεν αὐτῷ ὁ
Ρεμῆ, θέλετε νὰ σας πατήσω εἰς τὰς
πτέρνας;

Ὁ Βουσύ ἐξηκολούθησε νὰ βαδίζῃ.

Ἡ Γερτρούδη ἐξήγαγε τοῦ θύλακίου
της κλειδα, δι' ἧς ἠνέφεξε τὴν θύραν, εἰς
ἣν ἡ κυρία της εἰσῆλθε, χωρὶς νὰ στρέψῃ
τὴν κεφαλὴν.

Ὁ Ὀδούινος εἶπε δύο λέξεις πρὸς τὴν
θαλαμηπόλον καὶ κατέλιπε τὴν θέσιν του·
εἶτα δ' ἡ Γερτρούδη καὶ ὁ Βουσύ εἰσῆλθον
συγχρόνως καὶ ἐπανάκλεισαν τὴν θύραν.

Ἦτο ἐβδόμη καὶ ἡμίσεια ἐσπερινή ὥρα
τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ Μαΐου, τὰ δὲ
φύλλα τῶν φυτῶν καὶ τῶν δένδρων εἶχον
ἀρχίσει ν' ἀναγεννῶνται.

Ὁ Βουσύ παρετήρησε περὶ ἑαυτὸν καὶ
ἀντελήφθη, ὅτι εὕρισκετο ἐντὸς μικροῦ κή-
που ἐκτάσεως πεντήκοντα τετραγωνικῶν
ποδῶν, περιτοιχισμένου ὑπὸ ψηλοτάτων
τοιχῶν, τῶν ὁποίων τὴν κορυφὴν ἔστεφον
τὸ αἰγόκλιμα καὶ ὁ κισσός.

Τὸ ἄρωμα τῶν λιλάδων ἐτάρασσε τὸν
κλονούμενον ἐγκέφαλον τοῦ νέου, ὅστις ἡ-
ρώτα ἑαυτόν, ἐὰν τόσον ἄρωμα, τόση
θερμότης καὶ ζωὴ δὲν προήρχοντο αὐτῷ,
τῷ μόλις πρὸ μιᾶς ὥρας μόνῳ, ἀσθενεῖ
καὶ ἐγκαταλειμμένῳ, ὑπὸ μόνῃς τῆς πα-
ρουσίας περιπαθῶς ἀγαπωμένης γυναικός.

Ὑπὸ σκιάδα ἰσάμων καὶ κληματῖδος,
ἐπὶ μικροῦ ξυλίνου ἐδωλίου, στηριζομένου
ἐπὶ τοῦ τοίχου τῆς ἐκκλησίας, ἐκάθητο
ἡ Ἀρτεμὶς μετ' ὁ μέτωπον κεκλιμένον, ἐκ-
φυλλίζουσα, χωρὶς νὰ προσέχῃ, γαρύφα-
λον, τοῦ ὁποίου ἐσκόρπιζε τὰ φύλλα ἐπὶ
τῆς ἄμμου.